

מ"ת 57000/02/23 - מדינת ישראל - פמ"ד (פלילי) נגד שני שיטריט (עציר)

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 57000-02-23 מדינת ישראל נ' שיטריט(עציר)

תיק חיצוני: 42831/2023

בפני כבוד השופט נסר אבו טהה

המבקשת מדינת ישראל - פמ"ד (פלילי)

נגד

המשיב שני שיטריט (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד ימימה אברמוביץ' וזוהר

ארבל

החלטה

1. זוהי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, על רקע כתב אישום המייחס לו לכאורה עבירות של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, החזקה ושימוש - עבירה לפי סעיף 7(א) + (ג) לפקודת הסמים - עבירות מיום 26.01.2023.

2. עובדות כתב האישום:

א. במועד הרלוונטי לאירוע נשוא כתב האישום, היה המשיב בעל עסק לשעונים ותכשיטים בדימונה. בין המשיב ובין ח.א. (להלן: "הקורבן"), הייתה היכרות קודמת על רקע עיסוקם בתחום התכשיטים, והשניים אף ביצעו ביניהם עסקאות קודמות של מכר זהב בעבר.

ב. בתאריך 26.01.2023, המשיב קבע להיפגש עם הקורבן בסמוך לשעה 13:26, בשוק העירוני בבאר-שבע (להלן: "השוק"), על מנת למכור לו תכשיטי זהב.

ג. המשיב הגיע במועד הנ"ל ברכבו מסוג ניסן (להלן: "הרכב") אל השוק, ואסף את הקורבן, אשר המתין לו ועלה למושב הנוסע ליד הנהג ברכב. הקורבן הגיע למקום כשעל גופו שקית ובתוכה תכשיטי זהב וכסף מזומן בסך של כ-87,400 ₪.

ד. לאחר שהקורבן עלה לרכב, החל דין ודברים בין המשיב לקורבן, אשר טיבו אינו ידוע במדויק למאשימה. במהלך דין ודברים זה, שלף המשיב סכין ודקר את הקורבן דקירות מרובות בחזהו (צד ימין וצד שמאל), בצווארו, בבטנו, בידיו ובראשו - כל זאת בכוונה לגרום למותו.

ה. לאחר שהמשיב דקר את הקורבן, פתח הקורבן את דלת הנוסע ברכב באמצע הכיכר, קפץ מהרכב כאשר הוא אוחז בלבו, ובעודו שותת דם והחל ללכת חזרה לכיוון השוק. בשלב זה, המשיב עזב את המקום במהרה ברכבו ונסע לכיוון דימונה, עיר מגוריו.

ו. עוברי אורח בשוק ובעלי החנויות במקום, אשר הבחינו במצבו של הקורבן, הזעיקו את המשטרה ואת מד"א

למקום.

ז. כשהגיעו אנשי מד"א למקום, מצאו את הקורבן מעורפל הכרה ונושם ממקום כואב, והוא פונה על ידם במצב טראומה קשה ולא יציב לבית החולים "סורוקה" בבאר-שבע.

ח. עם הגעת הקורבן לבית החולים, הוא עבר מספר ניתוחים, במהלכם לבו הפסיק לפעום והיה צורך להחיותו. במהלך שהותו בבית החולים, הקורבן הציג תמונה של כשל רב מערכתי. הקורבן עדיין מאושפז בבית החולים במחלקה לטיפול נמרץ במצב כללי קשה וטרם יצא מסכנת חיים (כתב האישום ובקשת המעצר הוגשו בתאריך 23.02.2023).

ט. בנוסף, מיוחס למשיב, כי ביום מעצרו - 26.01.2023, נערך חיפוש על גופו, במהלכו נתפס סם מסוג מתלקטון במשקל 1.2287 ג' (להלן: "הסם המסוכן"), שלא לצריכתו העצמית.

3. בתאריך 23.02.2023, עתר ב"כ המשיב לדחות את הדיון לצורך הסדרת הייצוג וצילום חומרי החקירה. הדיונים נדחו מספר פעמים ולבסוף נקבע דיון ליום 30.03.2023, כאשר הייצוג של המשיב הוסדר באופן פרטי באמצעות עורך דין עידו פורת.

4. להשלמת התמונה - בתאריך 30.03.2023, התקיים דיון, בפתחו הודיעה נציגת המאשימה, כי הקורבן נפטר, אולם טרם ברורה סיבת הפטירה. נערכה נתיחה לגופה במכון הפתולוגי וממתינים לקבלת תוצאות הנתיחה. לאחר שתתקבל חוות הדעת של המכון, תשקול המאשימה את עמדתה ביחס להוראת החיקוק בהתאם לחוות הדעת שתתקבל. ושוב, הדיון, לבקשת המשיב, נדחה ליום 20.04.2023, כדי להסדיר את הייצוג באמצעות עורכת הדין ימימה אברמוביץ'.

5. בתאריך 20.04.2023, התקיים דיון במסגרתו טענה המבקשת, כי קיימות ראיות לחובת המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, שתמציתן -

א. שיחות והודעות התיאום טרם הגעת המשיב לאיסוף הקורבן.

ב. מסלול מצולם שעשה רכבו של המשיב עד להגעתו לשוק. איסוף הקורבן נקלט הן ב"עין הנץ" והן במצלמות השוק בבאר-שבע (שעת האיסוף על פי שעון המצלמה מזירת האירוע - 13:26 - מצלמה 3 שעה 13:28, דין ודברים - מצלמה מס' 4 - שעה 13:28 - נצפה מאבק ברכב, מצלמה מס' 5 שעה 13:28... 40 - נצפה הקורבן דקור - ראה גם מט' 352- סרטון ערוך המתאר ברצף את השתלשלות האירוע).

ג. שיחה למוקד 100 על ידי העדים במקום אליו הגיע הקורבן לאחר אירוע הדקירות.

ד. עדותו של ע"ת 6, אשר שמע את הקורבן אומר, כי דקרו אותו.

ה. עדותו של ע"ת 7, הקורבן אמר לו כששאל אותו מי הרביץ לו, וענה "מישהו יהודי".

1. דוחות שוטרים, אשר הגיעו לאתר את המשיב בעקבות רכבו שנראה בזירה, השוטרים הבחינו בנתזים של דם וכתמי דם וכן תפסו ברכב סכין שעליה כתמי דם.
 2. המשיב אישר בפני השוטר שמעון כהן, כי היה בבאר-שבע ונפגש עם הקורבן לצורך מכירת זהב, ושהוריד אותו בשוק ולא אמר בפני השוטר דבר בעניין טענתו המאוחרת, שהקורבן ניסה לשדוד אותו ואגב כך, ניסה לדקור אותו, כפי שהעלה בחקירתו הראשונה. כשנשאל לעניין הסכין המגואלת בדם, השיב, כי הדם הוא של בנו.
 - ח. דוח השוטר סולומון טדלה, לעניין תפיסת הסם על גופו של המשיב, וכן העדר כל חבלות על גופו של המשיב (ראה זכ"ד וצילום שביצע השוטר).
 - ט. תיעוד רפואי של הקורבן ועדויות הרופאים המלמדים על מצבו, כמו גם על התרשמותם, כי החתכים בידיו של הקורבן, בניגוד לטענת המשיב, הינם פצעי הגנה עצמית.
 - י. דוח מז"פ - ממנו ניתן ללמוד על הדם שנמצא ברכב המשיב, לרבות על תקרת הרכב, הדם על הסכין, דלת הנוסע ומושב אחורי - על פי חוות דעת מעבדה ביולוגית, לנתזי הדם ברכבו של המשיב, עולה, כי שייכים לקורבן, כמו גם הדם על הסכין שנתפסה ברכבו של המשיב, לצד אפשרות שגם דנ"א של המשיב על הסכין.
 6. באת-כוח המבקשת הפנתה גם לגרסאות המשיב בחקירותיו.
- המשיב, טרם חקירתו הראשונה מיום 26.01.2023/תשאול מוקלט מט' 24/23 - בשיחה זו המשיב מוסר, כי נקלע לחובות כבדים והקורבן אותו מכיר לפני האירוע, היה אמור לתת לו כסף - ₪ 25,000 תמורת זהב שהביא לו, ולבסוף לא ניתן לו.
- עוד לטענת המשיב, הקורבן אמר לו שישאיר לו את הזהב והוא ייתן לו כסף בהמשך, והוא ידע שאם לא יפקיד את הכסף, החיים שלו יתרסקו.
- עוד לטענת המשיב, לאחר שהבין שאין בכוונת הקורבן לשלם לו תמורת הזהב שהציע למכור לו, החל ביניהם ויכוח ברכב, במהלכו איימו הדדית זה על זה.
- עוד לטענת המשיב, הוא לא תכנן לדקור והסכין הייתה ברכב, בשל שיפוץ בחנות.
- כשנשאל כמה דקירות דקר את הקורבן, השיב: "אחת שתיים."
- בהמשך, טוען המשיב, שהסכין הייתה אצל הקורבן. לא התכוון לדקור. לא נוהג להכות. לא זוכר איפה דקר. בהמשך, מתאר, כי לאחר שדקר - הקורבן קפץ לטענתו מהרכב, והוא נסע לביתו. בהמשך, שוב חזר לכך שהסכין הייתה ברכב מאחורה על הרצפה. לא סכין של דקירה - סכין מטבח. ברת, כי היה בהיסטריה מהמחשבה מה יגידו.
- בהמשך, מסר המשיב הודעה ראשונה בשעה 20:14 - במסגרת ההודעה טען, כי נפגש עם הקורבן כדי למכור לו זהב, ואז הבין שהקורבן לא מתכוון לשלם לו והחל ויכוח ביניהם. לדבריו, הוא רצה לקחת חזרה את הזהב שהביא והקורבן לא רצה להחזיר לו את השקית עם הזהב ואז, תוך כדי הוויכוח, הוציא הקורבן סכין והוא השתלט עליו, וכנראה כך נחתך ואז הקורבן קפץ מהרכב.

הודעה שנייה מיום 05.02.2023 - חוזר המשיב על גרסתו הקודמת, שהקורבן הוציא את הסכין, נחתך ממנה וקפץ מהרכב.

הודעה שלישית מיום 09.02.2023 - שוב, חזר על גרסתו, לפיה הבין שהקורבן מתכנן לקחת את שקית הזהב מבלי לשלם עבורה, ואז החל ביניהם וויכוח, במהלכו הקורבן הרים את שקית הזהב, פתח את הדלת על מנת לצאת מהרכב, והוא בתגובה, משך את השקית ואמר לו "מה אתה עושה?", ואז הקורבן שלף סכין והחל ביניהם מאבק, במהלכו הקורבן ניסה לתקוף אותו וכעבור כמה שניות, הקורבן קפץ מהרכב.

כאשר נשאל המשיב על ידי חוקריו, מדוע שהקורבן ישאיר את השקית ברכב, השיב שאחר כך הבין שהוא נפגע וכנראה בגלל זה הניח לשקית.

באשר לסכין - מסר, כי ראה אותה רק לאחר מכן על רצפת הרכב מאחור מגואלת בדם, והרימה מחשש שבנו יראה אותו כשייכנס מאוחר יותר לרכב.

כשנשאל על ידי חוקריו מדוע היה הקורבן צריך לקפוץ באמצע הכביש בלי הסכין ובלי שקית הזהב, השיב - כי הוא נפגע והבין שהוא לא יכול לגבור עליו.

הודעתו הרביעית מיום 19.02.2023 - בהקשר זה נטען, כי למשיב אין כל הסבר לכך, שמדוע היה על הקורבן לשדוד אותו, כשהאחרון הגיע עם סכום שלמעלה מ-80,000 ₪, בפרט כאשר הם מכירים מעסקאות קודמות, שהתנהלו באופן תקין.

המשיב בחקירתו טען, כי הקורבן אמר לו שהגיע ללא כסף.

עוד לגישת המבקשת, המשיב לא ידע להסביר מדוע אם לטענתו היה קורבן בעצמו לניסיון שוד על ידי הקורבן, מדוע לא נסע מיד לתחנת המשטרה ו/או התקשר למשטרה או לאדם קרוב, ותחת זאת עזב את הזירה במהירות ונסע לביתו בדימונה.

הסברו של המשיב - כי רצה להיפרד מילדיו, כי ידע שייעצר והיה בלחץ.

עוד נטען, כי כאשר החוקרים הטיחו במשיב את דבריו המוקלטים בתשאול הראשון, שנערך לו על ידי החוקר מתן בשעה 19:12- טוען, כי היה תחת השפעת כדורים. בהקשר זה ביקש על ידי חוקריו לתת הסבר איך יתכן שכדורים שלקח לטענתו בשעה 14:00, הם אלו שהשפיעו עליו לומר את הדברים. המשיב לא ידע להסביר. כאשר התשאול הסתיים בשעה 19:30 לערך, וחקירתו הראשונה החלה בשעה 20:12, אז כבר מסר גרסה אחרת.

עוד לטענת באת-כוח המבקשת, המשיב אינו מכחיש, כי יצא מהאירוע ללא כל חבלה, ושכל הדם שנמצא ברכבו שייך לקורבן, ולטענתו ההסבר לכך הוא, שידע להגן על עצמו.

7. באת-כוח המבקשת ציינה, כי לא נגבתה אמרת הקורבן, בשל המצב הרפואי בו היה נתון בעת התנהלות החקירה. יחד עם זאת, לאחר פטירת הקורבן, בוצעה השלמת חקירה, במסגרתה נגבו הודעות מן דודו ואביו של המנוח, אשר סעדו אותו בעת שהיה מאושפז בבית החולים "סורוקה" ושוחחו עמו על האירוע.

בהקשר זה הפנתה המבקשת להודעת אביו של המנוח מיום 04.04.2023, שם מוסר אבי המנוח, כי לאחר 33 ימי אשפוז, החל המנוח לדבר וזיהה את אביו ואת בני משפחתו. לדבריו אביו, האב שאל אותו "למה לא נתת לו את הזהב והכסף ולא קרה לך כלום?"

המנוח השיב לאביו: "אבא, אני עליתי באוטו אחורה, הסתובב הבן אדם ושם יד שלו בכיס, חשבתי שהוא רוצה להוציא לי זהב לתת לי, ואז הוציא סכין ודקר על הלב הדקירה הראשונה... העיניים שלי נסגרו והתחלתי לא לראות כלום... הראש שלי הסתובב... לא ידעתי איפה אני... אז התחיל לדקור אותי כמה פעמים... היה דוקר ואומר לי "תמות יפה בן זונה"... אחרי שדקר אותי הוריד לי את ה"וסט" שהיה בזה זהב וכסף... הבן אדם נסע עם האוטו ורוצה לזרוק אותי באיזה מקום... יענו חשב זה בן אדם מת ולקח לו את כל הכסף... אחרי שהוא נסע והגיע לכיכר ורצה לעבור את הכיכר, אז היה הרבה מכוניות... לחוץ יש פקק, אז עצר, כשהוא עצר התעוררתי טיפה הסתכלתי איפה הדלת חטפתי את ה"וסט" ונפלתי מהאוטו לרצפה... אחרי זה קמתי והלכתי עוד פעם עד שהגעתי לכניסה של השוק... שם יש סוחר בעל תכשיטים קוראים לו עמוס שמכיר אותי... נתתי את ה"וסט" לעמוס ואמרתי לעמוס "שטרית מדימונה דקר אותי" ונפלתי על הרצפה." (ראה עמ' 2).

בהמשך, משנשאל האב היכן היה המנוח מאושפז?

ת: בטיפול נמרץ ב"סורוקה" ואחר כך כמה ימים במחלקה בקומה 4 ואחר כך העבירו אותו לבית חולים בחברון.

ש: למה לא באת למשטרה לדווח על כך שחמזה מדבר על האירוע ולא באת לספר במשטרה מה חמזה סיפר על האירוע?

ת: המשטרה הייתה בבית חולים גם אתה כמה פעמים, למה לא באתם אתם, אני לא יודע שצריך לבוא וזה חשוב... אני הייתי בדיונים של חמזה בבית המשפט אולי ארבע או חמש פעמים... שלחו לנו אמבולנס פתוח להעביר אותו מבית חולים סורוקה לחברון, הזמינו לנו משטרה, כי לא הסכמנו שיוציאו אותו מבית החולים סורוקה... הוא היה בבית חולים בחברון אולי שלושה ארבעה ימים ונפטר ביום שלישי, 14.03.2023. (ראה עמ' 2).

בנוסף, הפנתה המבקשת להודעת בן דודו של המנוח - איהב חרוב, מיום 04.04.2023.

בתמצית - איהב סעד את המנוח לאורך כל התקופה שהיה מאושפז בה "סורוקה" (26.01.2023-09.03.2023). במסגרת השיחות, לדברי איהב, המנוח, לאחר מאמץ וקושי רב בשל מצבו הרפואי, מסר לו, כי הבחור שדקר אותו מדימונה... דקר אותו כי רצה לגנוב ממנו את הזהב...

לדברי איהב, שאל את המנוח "למה אתה חושב שהוא רוצה להרוג אותך?" וחמזה אמר "בגלל מכיר אותי, אם גנב אותי ידע שאני מכיר אותו והוא לקח אותי לקבור אותי".

עוד בהודעתו, אישר איהב, שהיה בבית משפט השלום, אך לא נכנס לדיונים שהתקיימו בהארכות מעצר הימים של המשיב.

עוד עולה, כי מסר לחוקר תמונות שצילם במכשיר הטלפון שלו - תמונות שמתעדות את המנוח עם בטן פתוחה וחזה פתוח... עוד לדבריו, תהה הרופא בחברון כיצד הצוות הרפואי בבית חולים "סורוקה" בישראל, שחרר אדם שאין לו ריאות וכמה ימים הוא ימות (ראה עמ' 2, שורות 21-24).

8. אשר לעילת המעצר - נטען, כי לחובת המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחסד"פ, וכן קמה חזקה בדבר עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק, שכן המשיב ניסה באור יום, לגרום בכוונה למותו של הקורבן בדקירות בכל חלקי גופו מסיבה שאיננה ברורה למאשימה. עוד נטען, כי גרסתו השקרית של המשיב, איננה נתמכת בראיות שנאספו.

עוד לשיטת המבקשת, קמה לחובת המשיב עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק, שכן קיים יסוד סביר לחשש, כי אם ישוחרר, ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין. בהקשר זה נטען, כי המשיב, לאחר שדקר את הקורבן כמעט למוות, ברח במהירות מהמקום ולאחר שהגיעו שוטרים לאתרו בכתובת מגוריו בעיר דימונה, ניסה לומר לשוטרים, כי הסכין המגואלת בדם שנמצאה ברכבו, היא מדם של בנו.

עוד הדגישה באת-כוח המבקשת, כי טרם התקבלה חוות דעת מהמכון הפתולוגי באשר לסיבת המוות של הקורבן - לכשיתקבלו, יישלח עדכון.

לשיטת המבקשת, במכלול הנסיבות של המעשה והעושה, אין שום חלופה שתסכון, בהינתן המסוכנות המובהקת הנשקפת מן המשיב, ומשכך, דינו להיעצר עד תום ההליכים.

9. **באת-כוח המשיב** לא חלקה על העובדות המתוארות בכתב האישום. יחד עם זאת, לגישה, המאשימה למעשה ניסחה את עובדות כתב האישום על פי גרסאותיו של המשיב, שכן אין מחלוקת, שגורמי החקירה לא גבו את אמרתו של הקורבן, על אף שהייתה הזדמנות לגבות אמרה ממנו, שכן אביו של המנוח ובן דודו איהב, שמסרו הודעות במסגרת השלמת החקירה, ציינו בפני החוקר, כי הצליחו לדבר עם המנוח ולשמוע ממנו את גרסתו לאופן השתלשלות האירוע. בהקשר זה, לשיטת באת-כוח המשיב, אין לתת משקל להודעות אבי המנוח ובן דודו איהב, וביתר שאת, משאביו של המנוח אישר שהיה חמש פעמים בדיוני הארכות מעצר הימים בעניינו של המשיב בבית משפט השלום.

לגופם של דברים - לשיטת באת-כוח המשיב, גם על פי עובדות כתב האישום, לא נלמדת שום כוונה, לא לניסיון לרצח וגם לא לעבירה אחרת. עוד בהקשר זה נטען, כי גם המאשימה לא יודעת לומר מה התרחש במהלך הוויכוח שהתנהל בין המשיב למנוח ברכב (ראה סעיף 5 לעובדות כתב האישום).

עוד בהקשר זה נטען, כי אמנם המשיב הודה בדקירות. יחד עם זאת, המאשימה לא פירטה את הכוונה, ואם כוונה מיוחדת היה עליה לציין זאת בעובדות כתב האישום.

אשר לטענת באת-כוח המבקשת, כי על הכוונה ניתן ללמוד מהמעשים והתוצאות - נטען, כי לו המשיב היה שותק בחקירתו במשטרה ולא משתף פעולה, יתכן שהיה ניתן ללמוד על הכוונה מהמעשים והתוצאות, אך בעניינו, המשיב, אחרי האירוע, נסע לביתו בדימונה, סיפר לשוטרים שהוא ידע שהוא ייעצר וגם לא התנגד למעצר ולא שיבש הליכי חקירה.

לשיטת באת-כוח המשיב, חרף חומרת המעשים, יש לבחון אפשרות שחרור לחלופה באמצעות תסקיר מעצר של שרות המבחן, וביתר שאת, משבעניינו מדובר במשיב נעדר עבר פלילי, ניהל אורח חיים נורמטיבי עובר למעצרו.

10. דין והכרעה

כידוע, בשלב הארכת מעצר עד תום ההליכים, כל שעת בית המשפט לשקול הוא האם קיימת תשתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. תשתית לכאורית כאמור אינה דורשת הוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר כי אם בחינת הכוח ה-הוכחתי הפוטנציאל העצור בחומר החקירה. ראיות לכאורה להוכחת האשמה הן אפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוון במהלך המשפט - תוך בחינת בחקירות, ותוך קביעת אמינותן ומשקלן - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיבודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראיתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצר עד תום ההליכים (ראה בש"פ 8087/95, זאדה נ' מדינת ישראל).

עוד נפסק, כי בשלב המעצר, אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה. כמו כן, נפסק, כי אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד.

עוד נקבע בפסיקה, כי תשתית ראיתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ובלבד שהראיות לכאורה, ככל שהן נסיבתיות, תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל

למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה (ראה ע"פ 351/80, בש"פ 5406/05).

11. לאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בכלל חומר החקירה שהונח בפניי ואשר עמדה עליו בהרחבה בטיעוניה באת-כוח המבקשת, ובהעדר מחלוקת מצד באת-כוח המשיב בדבר העובדות המתוארות בכתב האישום, וכן שקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, בהתאם למבחנים הרלוונטיים בפסיקה, הנני קובע, כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית כנדרש לחובת המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (ראה פירוט הראיות בסעיפים 5, 6, 7 לעיל).

באשר להשגות באת-כוח המשיב ביחס למשקל הודעות העדים - מקומן של השגות אלה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ובוודאי לא בעת בחינת דבר קיומן של ראיות לכאורה, וביתר שאת, במקרה דנן, לא נטען, כי קיימות סתירות מהותיות וגלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסאות המתוארות באופן שלא יאפשר ליתן בהן כל אמון ויצגן כמשוללות יסוד.

כך הם פני הדברים גם ביחס להשגות הסנגורית במישור המשפטי בכל הנוגע לסוג העבירות הנגזרות מהמעשים המתוארים בכתב האישום, לרבות היסוד הנפשי (ראה לעניין זה בש"פ 5627/22 וכן בש"פ 851/13).

12. באשר לבקשת באת-כוח המשיב להפנות את המשיב לקבלת תסקיר מעצר שיבחן חלופה בעניינו - יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בבש"פ 7892/22 בנוגע לאילו מקרים יש להסתייע בשרות המבחן בהליך מעצר עד תום ההליכים - והצביע על שלושה "אבות טיפוס" - מקרים בהם ברי, כי חלופת מעצר לא תסכון-אין טעם להזמין תסקיר שרות מבחן, מקרים בהם על פניהם, ניתן להסתפק בחלופת מעצר שניתן לעמוד על טיבה בבית המשפט - מקרים בהם לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטית - יש להזמין תסקיר שרות מבחן. לצד האמור, נקבע, כי תסקיר המעצר, נועד ככלי מסייע בידי בית המשפט, אינו בבחינת תסקיר חובה. כך יש לבית המשפט שיקול דעת אם להורות מלכתחילה על הזמנת תסקיר אם לאו (ראה גם בש"פ 27/15).

13. **אשר למעשה** - המעשה נשוא כתב האישום הוא חמור ביותר בנסיבותיו, שכן המשיב ניסה לאור יום, לגרום בכוונה למותו של הקורבן בדקירות בכל חלקי גופו מסיבה שאיננה ברורה למאשימה. יחד עם זאת, מאמרות אביו של המנוח ובן דודו איהב, שנגבו במסגרת השלמת החקירה, ולאחר הגשת כתב האישום ובקשת המעצר עד תום ההליכים, ניתן "לפזר את הערפל" מאחורי המעשים החמורים של המשיב. תימוכין לכך אף ניתן למצוא בגרסתו הראשונה של המשיב במסגרת התשאול המוקלט במט' 24/23 ("אם לא יפקיד את הכסף החיים שלו יתרוסקו..."). יוצא אפוא, שהמשיב היה נתון במצוקה כספית על רקע חובות.

עוד באשר לנסיבות המעשה - הדקירות המרובות שדקר המשיב לכאורה את הקורבן בחזה בשני הצדדים, בצוואר, בבטן, בידיו ובראשו - הקורבן ניצל "שעת כושר" עת שציר התנועה היה פקוק במסלול נסיעתו של המשיב, דבר שגרם לו להאט את הנסיעה, וברגע זה קפץ הקורבן מדלת הרכב כשהוא שותת דם מכל חלקי

גופו. המשיב במקביל, בחר להימלט מן הזירה ולהגיע מהשוק בבאר-שבע לכתובת מגורים בדימונה.

התנהלות כאמור לעיל, מלמדת על המסוכנות המובהקת הנשקפת מן המשיב לשלום הציבור וביטחונו. כאמור, הקורבן מצא את מותו לאחר הגשת כתב האישום (בהקשר זה, טרם התקבלה חוות דעת של המכון לרפואה משפטית בשאלת סיבת הפטירה).

עוד בעניינו של המשיב, קיים יסוד סביר לחשש, כי אם ישוחרר ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מן הדין - שכן המשיב ברח מזירת האירוע ודבר מעצרו בוצע לאחר שגורמי החקירה הצליחו לאתר את מספר הרישוי של הרכב, בהתאם למצלמות האבטחה שתיעדו חלקים מהאירוע (הגעת רכבו של המשיב לשוק בבאר-שבע, איסוף הקורבן על ידי המשיב ברכב, קפיצת הקורבן מהרכב לאחר שנדקר... מסלול נסיעת רכב המשיב בעיר דימונה במצלמות "עין הנץ"). בנוסף, גם לאחר שהגיעו השוטרים לאתרו ולבצע את מעצרו, מסר בפניהם, כי הסכין המגואלת בדם שמצאו ברכבו, היא מדמו של בנו, בעוד על ממצאי מז"פ, נמצא דמו של הקורבן.

אשר לעושה - המשיב יליד 1982, נעדר עבר פלילי.

14. על רקע המתואר לעיל, ולאחר שבחנתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, אינני סבור, שעניינו של המשיב נופל בקטגוריה המצדיקה הפנייתו לקבלת תסקיר לבחינת חלופת מעצר, וזאת בהינתן המסוכנות המובהקת המגולמת במעשים המתוארים בכתב האישום ונסיבות ביצועם לכאורה, כמתואר לעיל. בנוסף, בהינתן החשש לשיבוש הליכי משפט והימלטות מן הדין. משכך, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

עותק ההחלטה יישלח לב"כ הצדדים ולשב"ס.

המבקשת תדאג ליטול את תיק החקירה מלשכתי.

ניתנה היום, י"ט אייר תשפ"ג, 10 מאי 2023, בהעדר הצדדים.